'చిన్ని చిన్ని ఆశ'

హౌరా - చెన్నై మెయిల్ ఎక్కాను. త్రీటయిర్ ఏ.సి.లో యాభైరెండో బెర్త్ నాది. హౌరా స్టేషనంతా జనసందోహంతో కోలాహలంగా వుంది. సాల్ట్‌లేక్ సిటీ నుండి హౌరా రావడానికి టాక్సీలో గంటసేపు పట్టింది. నా బెర్త్ క్రింద సూట్‌కేస్ వుంచి సీటుమీద విశ్రాంతిగా కూర్చున్నాను. మెయిల్ అప్పుడే వూపందుకుంది. వారపత్రిక తీసి పేజీలు తిరగెయ్యడం మొదలుపెట్టాను. యధాలాపంగా ఎదుటి బెర్త్ వైపు చూసాను. ఎవరో అమ్మాయి! మంచులో తడిసిన గులాబీలా స్వచ్ఛంగా, సన్నజాజి తీగలా సన్నగా, మల్లెపూవంత తెల్లగా... చక్కగా... చూడముచ్చటగా వుంది. ఆమె ధరించిన అద్దాల చుడీదార్ కూడా చాలా బాగుంది. ఆ డ్రెస్ ఆమెకి మరింత అందాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. సాధారణంగా నేను ట్రైన్ ఎక్కాక మళ్ళీ దిగిన దాకా ఎవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడను. కాని ఆ అమ్మాయితో ఎందుకో మాట్లాడాలనిపించింది.

"కహా తక్ జావోగీ?" అని అడిగాను హిందీలో.

నాకట్టు - బొట్టు చూసో, లేక నా చేతిలోని ఆంధ్రభూమిని చూసో నా మాతృభాష తెలుగు అని పసిగట్టేసినట్టుంది.

"నేను విశాఖపట్నం వెళ్తున్నాను ఆంటీ!" అంది.

నేను గతుక్కుమన్నాను.

తెలుగువాళ్ళు, తెలుగు తెల్సినవాళ్ళు మనదేశంలో ఎక్కడపడితే అక్కడ వున్నారని పించింది. సంతోషంతో నా ముఖం విప్పారింది.

"మీరు తెలుగువాళ్లా?" అడిగాను.

"లేదు ఆంటీ! మాది అసలు కేరళ. కొచ్చిన్‌లో అమ్మ వుంది. మా యింటి పక్కన తెలుగు వారున్నారు. వాళ్లదగ్గర తెలుగు నేర్చుకున్నాను. కలకత్తాలో నర్స్ ట్రైనింగ్ అయ్యాను. విశాఖపట్నం సెవెన్ హిల్స్ హాస్పిటల్‌లో పనిచేస్తున్నాను. నాకు హాస్పిటల్ ఆవరణలోనే రూం ఇచ్చేరు. కలకత్తాకి ఓ పనిమీద వచ్చాను. తిరిగి వైజాగ్ వెళ్లిపోతున్నాను." గడ గడా వల్లించింది. 'మాటకారే!' అనుకున్నాను.

"మీరెక్కడదాకా వెళ్తున్నారు ఆంటీ?"

"నేను కూడా విశాఖపట్నమే. ఇంతకీ నీ పేరేమిటమ్మా?"

"ఆషా! ఆషా సుగోధన్!" వింతగా తోచింది ఆ పేరు నాకు.

"నీకు పెళ్ళయిందా?"

ఆ అమ్మాయి నా సంశయాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్టుగా...

"లేదు ఆంటీ! సుగోధన్ మా నాన్నగారి పేరు!"

"కొచ్చిన్‌లో మీ అమ్మ-నాన్నగారు అందరూ వుండగా వుద్యోగం కోసం యింత దూరం రావడం అంటే ఆశ్చర్యంగానూ, ఆనందంగానూ వుంది. అవునూ... నువ్వు ఈ నర్సుకోర్సునే ఎందుకు ఎన్నుకున్నావు?"

ఆషా నవ్వింది నా ప్రశ్నకి.

"మానవ సేవే మాధవ సేవ అని మీకు తెల్సే వుంటుంది! ఆత్మీయతాభావంతో, ప్రేమతో రోగులకు సేవ చెయ్యడంలో ఎంతో ఆత్మసంతృప్తి వుంది" అలా అంటు న్నప్పుడు ఆమె కళ్లు మెరిసాయి!

"మీ నాన్నగారు ఏం చేస్తూ ఉంటారు?"

వాళ్ల నాన్నగారి విషయం ఎత్తేసర్కి ఆ అమ్మాయి ముఖం పాలిపోయింది. మౌనం వహించింది ఆషా. నేను కొంచెం నొచ్చుకున్నాను. "అయ్యో! అనవసరంగా అడిగానేమో. నీకిష్టంలేకపోతే చెప్పొద్దు. ఇందులో బలవంతం ఏమీ లేదు".

"ఫర్వాలేదు ఆంటీ, దానిదేముంది! ఎవరైనా యిలాంటి ప్రశ్నలే వేస్తారు. కాని ఎందుకో మిమ్మల్ని చూస్తుంటే ఎవరో ఆత్మీయుల్ని చూసిన ఫీలింగ్ కలుగుతున్నాది! మా నాన్నగారి గురించి అంతా చెప్పి నా మనసులోని బరువుని దించుకోవాలని అని పిస్తున్నాది" అని తన కథని చెప్పడం మొదలుపెట్టింది ఆషా.

★ ★ ★

సుగోధన్ మినిస్ట్రీ ఆఫ్ అగ్రికల్చర్, భూటాన్‌లో అసిస్టెంట్ ఫైనాన్స్ ఆఫీసరు. అందమైన భార్య, ఎనిమిదేళ్ల కూతురు వున్నారు. కొచ్చిన్‌లో వాళ్ల స్వంత ఇల్లు వుంది. బంధువులంతా అక్కడే వున్నారు. ప్రతీ సంవత్సరం వీలుచూసుకుని భార్యతో, కూతురితో కేరళ వెళ్లి అందర్నీ కల్సి సరదాగా గడిపి వస్తూ ఉండడం ఆనవాయితీ.

సుగోధన్, మీరా చాలా అన్యోన్యంగా వుండేవారు. వ్యక్తిగా అతను చాలా మంచివాడు. భార్య మాటకి గౌరవం, విలువ ఇస్తాడు.

ఒకసారి కొచ్చిన్ వెళ్లినప్పుడు మీరా, వాళ్ల పినతండ్రిని కలవడానికి వెళ్లింది. పలకరించగానే అతను కళ్ల నీళ్లు పెట్టుకున్నాడు.

"ఎందుకలా బాధపడతారు చిన్నాన్నా?" అడిగింది మీరా.

"బాధపడక ఏం చెయ్యమంటావమ్మా! ఉన్న ఒక్కగానొక్క కూతురికి పెళ్లి చెయ్యడానికి నాదగ్గర చిల్లిగవ్వలేదు. ఎలాగో కష్టపడి చదివించాను. రోజీ వుద్యోగం చేస్తే దాని జీతంతో ఎలాగో రోజులు గడుస్తాయని ఆశపడ్డాను. దానికి ఎక్కడా వుద్యోగం దొరకడం లేదు. అమ్మా, మీరా! మీ ఆయన పెద్ద వుద్యోగంలో వున్నాడు కదా. మీ ఆయనకి చెప్పి అక్కడ ఏదైనా వుద్యోగం వేయించకూడదూ! అలా చేస్తే నీకెంతో ఋణపడి వుంటాను. దానికి నేనెలాగూ పెళ్లి చెయ్యలేను. అది వుద్యోగం చేసి డబ్బు పంపిస్తే యిల్లు గడుస్తుంది. నువ్వు నాకు ఈ సహాయం ఎలాగైనా చెయ్యాలి!"

అతనలా ఏడ్చేసర్కి మీరా మనసు జాలితో ద్రవించిపోయింది.

"అలాగే చిన్నాన్నా! మీరంతగా చెప్పాలా! నేను తప్పకుండా మా వారికి చెప్పి రోజీకి వుద్యోగం

వచ్చేలా చేస్తాను. నువ్వేం బెంగపెట్టుకోకు. సరేనా!" చిన్నాన్నని వూరడించింది మీరా. వాళ్ళు భూటాన్ వెళ్లేటప్పుడు రోజీ బయోడేటా పట్టుకెళ్లింది మీరా. రోజీకి ఎలాగైనా వుద్యోగం చూడమని భర్తతో చెప్పింది. సరేనన్నాడు సుగోధన్. బయోడేటా ఆఫీసుకి పట్టుకెళ్లాడు. అనుకోకుండా వాళ్ల ఆఫీసులోనే ఒక క్లర్కు పోస్టు ఖాళీగా వుందని తెలిసింది. రోజీని ఇంటర్వ్యూకి పిల్చారు.

రోజీ ఎప్పుడూ కొచ్చిన్ దాటి ఎక్కడికీ వెళ్లలేదు. భూటాన్ వెళ్లడం అంటే ఆమెకి ఏదో భయం పట్టుకుంది. మీరా ఫోన్‌లోనే ఆమెకి ధైర్యం చెప్పింది.

"నువ్వేం భయపడకు. బావగారు స్టేషన్‌కి వచ్చి నిన్ను రిసీవ్ చేసుకుంటారు!" ఎలా రావాలో డైరెక్షన్స్ అన్నీ ఇచ్చింది మీరా.

రోజీ కొచ్చిన్ నుండి కొచ్చిన్ - గౌహతి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరింది. న్యూ జలపాయ్‌గురి స్టేషన్‌లో దిగింది. అక్కడ్నుంచి మరో రైల్లో అలిపుర్ ద్వార్ వెళ్లింది. 'ఫుంట్ షోలింగ్' భూటాన్ బోర్డరులోవున్న చిన్న టౌన్. సుగోధన్ అక్కడ్నుంచి కార్లో అలిపుర్‌ద్వార్ వచ్చి రోజీని రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. ఆ టౌన్ ఆనుకుని జయగాన్ వుంది. జయగాన్ మాత్రం ఇండియాలో వుంది. ఆ రెండింటికీ మధ్య రోడ్డు వుంది. రోడ్డుకి ఇటువైపు ఇండియా, అటువైపు భూటాన్! ఆ రోడ్డుకి 'నోమాన్స్ లేండ్' అని పేరు! సుగోధన్ ఆఫీసు ఫుంట్‌షోలింగ్‌లో వుంది. జయగాన్‌లో సుగోధన్ ఇల్లు కట్టుకున్నాడు. అక్కడే వుంటున్నాడు. రోజీకి వుద్యోగం దొరికింది. మీరా ఆనందానికి హద్దుల్లేవు. వాళ్ల చిన్నాన్నకి ఫోన్ చేసి చెప్పింది.

"మీరు హేపీగా వుండండి చిన్నాన్నా! రోజీకి వుద్యోగం దొరికింది. ఇప్పుడింక కష్టాలు గట్టెక్కినట్టే!" అంది మీరా సంతోషంగా.

"రోజీ! నువ్వు పార్టీ ఇవ్వాలి. తప్పించుకుంటే ఒప్పుకోం తెల్సిందా?" రోజీని అభిమానంగా దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుంటూ హుషారుగా అంది.

సుగోధన్ నవ్వాడు.

"పాపం! రోజీని పార్టీ ఇమ్మంటే ఎలా యిస్తుంది? తన దగ్గర డబ్బుండాలి కదా. ఇంకా ఒక నెల జీతం కూడా అందుకో లేదు...." ఒక నిముషం ఆలోచించి వెంటనే "ఓ పని చేద్దాం మీరా! మనమే రోజీకి పార్టీ ఇద్దాం. ఎలా వుంది ఐడియా!"

మీరా భర్త వైపు మెచ్చుకుంటున్నట్టుగా చూసింది.

"వెరీగుడ్. బ్రహ్మాండమైన ఐడియా. పదండి. ఇంక ఆలస్యం దేనికి" అంది. అందరూ రెడీ అయ్యారు. సుగోధన్ కారుని భూటానీస్ రెస్టారెంట్ 'హోటల్ డ్రక్' దగ్గర ఆపాడు. స్పెషల్ అయిటమ్స్ చీజ్, ఈటా దట్షీ, ఎగ్ ధుప్కాలకి ఆర్డరు ఇచ్చాడు. పది నిముషాల్లో వేడి వేడిగా పొగలు కుక్కుతున్న పదార్థాలు టేబుల్ మీద వచ్చి చేరాయి.

అదంతా రోజీకి అలవాటులేని తిండి. ముఖం అదోలా పెట్టింది. "తినిచూడు రోజీ! చాలా రుచిగా వుంటాయి. ఒక సారి తింటే మరి వదలవు" అంది, మీరా; తను స్పూన్‌తో కొంచెం నోట్లో పెట్టుకుని నవ్వుతూ.

రోజీ సుగోధన్ ఇంట్లోనే వుంటున్నది. అక్కడి భాష రాదు. కొత్త చోటు. ఇంకెక్కడైనా

వుండడమంటే అసాధ్యం. వేరేగా వుందామన్నా మీరా ఒప్పుకోలేదు.

"వయసులో వున్న ఆడపిల్లవి. ఒంటరిగా బయట ఎలా వుంటావు? ఒంటరిగా వుండడం అంత మంచిది కాదు. ఎన్నో ప్రమాదాలు పొంచివుంటాయన్న విషయం నీకింకా తెలీదు. నువ్వు మాతోనే వుండు" అని చెల్లెల్ని అభిమానంగా చేరదీసింది రోజీ. సుగోధన్ ఆఫీసులోనే పని చేస్తున్నది. అందుకని సుగోధన్ ఆఫీసుకి కార్లో వెళ్తున్నప్పుడు రోజీని కూడా తీసుకువెళ్తున్నాడు.

"అక్కా! నువ్వూ, బావా వున్నారు కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే భాషరాని ఇలాంటి వూర్లో నెగ్గుకు రావడం చాలా కష్టం." అనేది రోజీ.

మీరాకి నెలతప్పిందని తెలియగానే సుగోధన్ చాలా సంతోషించాడు.

అమ్మాయి పుట్టిన ఎనిమిదేళ్లకి మళ్లీ మీరాకి గర్భం రావడం తల్చుకుంటే మనసుకి చాలా ఉత్సాహంగా వుంది. మీరాతో ఏపనీ చెయ్యనివ్వకుండా ఇంట్లో అన్ని పన్లు చేస్తూ బావగార్కి కావల్సినవి అందిస్తూ చాలా సహాయంగా వుంటున్నది రోజీ. పురుటికి కొచ్చిన్ వెళ్లడానికి ముందు మీరా కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది.

"రోజీ! బావగార్ని జాగ్రత్తగా చూసుకో. ఆయన ఆలనా పాలనా చూడ్డానికి ఇక్కడ ఎవరున్నారు? నువ్వున్నావన్న ధైర్యంతో నేను డెలివరీకి వెళ్తున్నాను. ఆయన ఆకలికి ఆగలేరు. చిన్నపిల్లాడిలా నానా హంగామా చేసేస్తారు." వెళ్ళేటప్పుడు అప్పగింతలు పెట్టింది రోజీకి.

సుగోధన్‌కీ బాధగానే వుంది భార్య వెళ్లిపోతూ వుంటే. కాని 'వెళ్లడం తప్పనిసరి అయినప్పుడు భరించక తప్పదు మరి." అనుకున్నాడు మనసులోనే. మీరా తన కూతురు ఆషాని తీసుకుని పురుటికి కొచ్చిన్ వెళ్లింది....

ఇంట్లో సుగోధన్, రోజీ ఇద్దరేవున్నారు. రోజీ పొద్దున్నే లేచి కాఫీ కలిపి బావగారి కివ్వడం, వంట చేసి దగ్గర కూర్చుని అన్నీ కొసరి కొసరి వడ్డించడం, తను కూడా తిని రెడీ అవడం, సుగోధన్ పక్కనే కూర్చుని కార్లో వెళ్లడం, తోవంతా వర్షం, చల్లటి చలి గాలులు...

రోజా ఆఫీసుకి కార్లో వెళ్లడం, రావడం, ఒకే ఆఫీసులో పని చెయ్యడం, ఒకే ఇంట్లో వుండడంతో వాళ్లిద్దరి మధ్యా చనువు బాగా పెరిగింది. రోజీ పడుకునే గది మారిపోయింది. వాళ్లిద్దరూ ఒకటయ్యాక ఇంక వాళ్లిద్దరి సరదాలకి - సరాగాలకి అంతులేదు. ఫలితంగా... రోజీ గర్భవతి అయింది. ఆమె భయపడింది. సుగోధన్ ఆమెకి ధైర్యం చెప్పాడు.

"రోజీ! నువ్వు ఇవాళ ఆఫీసుకి రావద్దు. రెస్టు తీసుకో. సాయంత్రం నేనొచ్చేసర్కి రెడీగా వుండు. నిన్ను ఒకచోటుకి తీసుకువెళ్తాను."

"నేను రాను. మీరు నన్ను పెళ్ళిచేసుకోండి. తర్వాతే నేను మీతో ఎక్కడికైనా వచ్చేది." పంతంగా అంది రోజీ.

సుగోధన్‌కి గుండెలో రాయిపడింది. భార్య వుండగా మళ్లీ పెళ్లికి చట్టం ఒప్పుకోదు. పెళ్లి చేసుకోకపోతే రోజీ ఒప్పుకోదు. బాగా ఆలోచించాడు.

సాయంత్రం సుగోధన్ రోజీని కోవెలకి తీసుకువెళ్లాడు. అక్కడ దేవుడి సమక్షంలో ఆమె మెడలో మంగళసూత్రం కట్టాడు. ఇద్దరూ ఇంటికి వచ్చారు.

"ఇంతకీ అక్క సంగతి ఏం చేస్తారో చెప్పనేలేదు" అంది రోజీ అతని ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ. సుగోధన్ మీరాకి విడాకులు ఇస్తేనే తన మార్గం సుగమం అవుతుంది.

సుగోధన్ తను ఎలా చెప్తే అలా వింటాడు. ఇప్పుడు సుగోధన్ పూర్తిగా తనవాడు. అతనికి తన మాటే వేదమంత్రం. అయినా సందేహ నివృత్తికోసం అడిగింది.

"రోజీ! నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు నువ్వు చెయ్యి. నేను నీ నిర్ణయానికి కట్టుబడి వుంటాను. నువ్వు ఎలాంటి నిర్ణయం తీసుకున్నా నేను అడ్డురాను." అన్నాడు సుగోధన్.

"అయితే మీరు విడాకుల పత్రం సిద్ధం చేసివుంచండి. అక్క రాగానే ఆమెచేత సంతకం పెట్టించి విడాకులు తీసుకోండి."

సుగోధన్‌కి మొదటిసారిగా, తను తొందరపడ్డాడేమో ననిపించింది. మీరా అంటే సుగోధన్‌కి చాలా ఇష్టం. ఆమె చాలా మంచిది. ఆమె మనసు కష్టపెట్టడం సుగోధన్‌కిష్టం లేదు.

కాని రోజీ పట్టుదల చూస్తే అతనికి కొత్తగా భయం పట్టుకుంది. అతని మనసు జడపదార్థంలా అయిపోయింది.

మీరా పండంటి కొడుకుని ఎత్తుకుని భూటాన్ చేరుకుంది. ఫోన్ చేసినా న్యూ జల్పాయ్‌గురీ స్టేషనుకి ఆయన రాకపోయేసరికి ఆమె కంగారుపడింది. మూడు నెలల పసికందుతో, ఎనిమిదేళ్ల కూతురితో ఇన్ని రైళ్లు ఎక్కి ఒక్కర్తీ వచ్చింది.

కొడుకు పుట్టాడని ఫోన్ చేసినా ఎలాంటి రెస్పాన్స్ లేదు! అప్పట్నుంచి ఆమె మనసు ఏదో కీడు శంకిస్తున్నది. భర్తకి ఒంట్లో బాగులేదేమోనని ముందు కంగారుపడింది.

కాని తీరా యింటికి వచ్చాక అక్కడి వాతావరణం చూసేసరికి పరిస్థితి అర్థమై పోయింది ఆమెకి. ముఖ్యంగా బాగా ముందుకు పొడుచుకువచ్చి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్న రోజీ కడుపువైపు చూసే సరికి ఎవరూ చెప్పకుండానే అన్నీ తెల్సిపోయాయి ఆమెకి.

కడుపులోంచి దుఃఖం తన్నుకొస్తూవుంటే, చంటి పిల్లాడ్ని భర్త కాళ్లముందు పెట్టి ఏడ్చింది మీరా.

"పిల్లలిద్దర్నీ ఏం చెయ్యాలో మీరే చెప్పండి. మీరు ఇంత మోసం చేస్తారనుకోలేదు. నా మంచితనాన్ని, అమాయకత్వాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని మీరు నా జీవితంతో ఆటలాడుకున్నారు. మంచి - చెడుల కలయికవల్ల మంచికే ముప్పు వస్తుందని వూహించలేకపోయాను." ఆఖరిమాటని రోజీవైపు అసహ్యంగా చూస్తూ అంది.

సుగోధన్ మనసు మెత్తబడిపోయింది. అతను ఏదో అనేంతలో రోజీ సుగోధన్‌వైపు గుడ్లురిమి చూసింది. మాటా - పలుకూ లేకుండా సుగోధన్ బిగుసుకుపోయాడు. మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. మీరా తనతోపాటు ఆ యింట్లో వుండడానికి రోజీ ఒప్పుకోలేదు. అనగనగా ఒక అరబ్బు; అతనికి ఎడారిలో ఒక డేరా; అతని ఆశ్రయంకోసం ఒక ఒంటె- అనే కథలో అరబ్బులా అయిపోయింది మీరా పరిస్థితి.

'ఆడ'కత్తెరలో పోకచెక్కలా విషమ పరిస్థితిలో ఇరుక్కున్నాడు సుగోధన్.

"తన భర్త పూర్తిగా రోజీ మత్తులో మునిగిపోయాడని గ్రహించడానికి మీరాకి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. రోజీవైపు కోపంగా, బాధగా చూస్తూ అంది మీరా -

"రోజీ! నువ్వు నాకు చేసిన అన్యాయం నేను జన్మ జన్మలకి మర్చిపోను. అన్నం పెట్టిన చేతిని నరకడం లాంటిదే ఇప్పుడు నువ్వు చేసిన పని. నా భర్త మాటలురాని మూగవాడిలా నిలబడిపోయాడంటే... అది... నువ్వు కట్టుకున్న పుణ్యమే! నీ నిర్వాకమే."

రోజీ ఏమాత్రం తగ్గలేదు. జంకూ - గొంకూ లేకుండా అంది.

"మాట్లాడ్డం నాకూ వచ్చు మీరా. సుగోధన్ ఒకప్పుడు నీ భర్త! కాని ఇప్పుడు నన్ను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. అతను ఇప్పుడు నా భర్త."

మీరా స్థాణువులా వుండిపోయింది. ఆ మాట వినగానే.

"పెళ్ళా! పెళ్ళెప్పుడు చేసుకున్నారు? ఎలా చేసుకున్నారు? ఏవండీ! మీది గవర్నమెంటు సర్వీసు కదా. మొదటి భార్య వుండగా రెండో పెళ్ళి ఎలా చేసుకున్నారు? అది చట్టరీత్యా నేరమని మీకు తెలీదా?! నేను మీమీద చీటింగ్ కేసు పెడతాను. బైగమీ ఛార్జ్ కింద మీకు జైలుశిక్ష తప్పదు" అని బెదిరించింది.

సుగోధన్‌కి కాళ్లక్రింద భూమి కదిలిపోతున్నట్టుగా వుంది. 'వెనక నుయ్యి- ముందు గొయ్యి' అన్నట్టుంది అతని పరిస్థితి. మీరాకి విడాకులు ఇవ్వడం సుగోధన్‌కి ఏమాత్రం ఇష్టం లేదు. కాని రోజీ మీరాకి వెంటనే విడాకులు ఇచ్చేయమని, ఆమెని కేరళ పంపించేయమని, ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఆమె ఈ యింట్లో వుండడానికి వీల్లేదని పట్టుబట్టింది. ఆఖరికి సుగోధన్ ప్రాణంలేని బొమ్మలా మనసు రాయి చేసుకుని వుండిపోయాడు.

రోజీ నిర్లక్ష్యంగా అంది, "నువ్వు నన్ను ఏమీ చెయ్యలేవు. సుగోధన్‌కి ఇక్కడున్న ఇన్‌ఫ్లూయన్స్ నీకు బాగా తెల్సు! నువ్వు మర్యాదగా పిల్లల్ని తీసుకుని ఈ వూరు వదిలి వెళ్లిపో. ఇప్పుడు నీకిక్కడ నీదంటూ ఏమీ మిగల్లేదు. సుగోధన్ నావాడు. కేవలం నా మనిషి. లేనిపోని ఆశలు పెట్టుకుని హద్దులుమీరి ప్రవర్తించి మా పచ్చటి బ్రతుకులో అశాంతిని నింపకు! నువ్వు కొచ్చిన్ వెళ్లిపో. మరెప్పుడూ పొరపాటున కూడా ఇక్కడకు రావడానికి ప్రయత్నించకు. జాగ్రత్త!" ఆమె అంత కఠినంగా మాట్లాడగలదని మీరా కలలో కూడా వూహించలేదు.

"హద్దులుమీరి ప్రవర్తించింది ఎవరు? అదా? నేనా? పచ్చని జీవితాలలో అశాంతిని నింపింది ఎవరు? అదా? నేనా? ప్చ్... ఏమిటిదంతా. రోజీ నా భర్తని వల్లో వేసుకుంది. ఇప్పుడు నేనేమీ చెయ్యలేను. విధికి తలవంచడం తప్ప!!" అనుకుంటూ కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది.

సుగోధన్ కూడా రోజీ మాటల్లోని కాఠిన్యానికి నివ్వెరపోతూ దానికంతటికీ కారణమైన తనని తానే మనసులో తిట్టుకోసాగాడు.

కాని పైకి ఏమీ అనలేక రోజీ ముందు నోరెత్తలేక మౌనాన్ని ఆశ్రయించాడు. అవమాన భారాన్ని దిగ మింగి నిరాశగా వెనుదిరిగింది మీరా. పిల్లల్ని తీసుకుని ఏడ్చుకుంటూ కొచ్చిన్ వెళ్ళిపోయింది. ఆమెకి కోర్టులో కూడా న్యాయం దొరుకుతుందన్న నమ్మకం లేదు. 'న్యాయం' కొనుక్కునే వస్తువు

అయిపోయింది. అది తనలాంటి నిస్సహాయురాలు కొనుక్కోవడం చాలా కష్టం.

ఆ తర్వాత.... పాత పేపర్లు కొని కవర్లు చేసి అమ్మడం, కుట్టుమిషన్ మీద బట్టలు కుట్టి డబ్బు సంపాదించడం, హోటల్లో ఉల్లిపాయలు, కూరగాయలు తరిగి... ఆ వచ్చిన డబ్బుతో పిల్లల్ని కష్టపడి పోషించి, పెంచి, పెద్దచేసి చదువు చెప్పించి ప్రయోజకుల్ని చేసింది.

★ ★ ★

"ఈ కథ నా కథే ఆంటీ! ఇందులోని ఆషాని నేనే!" చివరిమాట అంటునప్పుడు ఆమె అందమైన వెడల్పాటి కళ్లల్లో నీళ్లు చిప్పిల్లాయి.

ఆ అమ్మాయి ముఖం వాడిపోయిన గులాబీలా తయారయ్యింది.

ఆమె కథ విని నేను బాగా చలించాను.

"ఆషా! ఆ తర్వాత మీ నాన్నగారు మీ దగ్గరకు ఒక్కసారి కూడా రాలేదా?" ఏ గూటి పక్షి ఆ గూటికే చేరుకున్నట్టుగా అతను తర్వాత పశ్చాత్తాపపడి పెళ్లాం, పిల్లల్ని కల్సుకోవడానికి వచ్చివుంటాడేమోనని ఎందుకో వూహించాను. నా వూహ నిజమైంది.

"వచ్చారు ఆంటీ! తను కావాలనుకున్న వ్యక్తి శాశ్వతంగా దూరమయ్యాక అమ్మ, నేను గుర్తుకొచ్చాం!" విరక్తిగా అంది ఆషా.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాను ఆతృతగా.

"ఒకరోజు నాన్నగారు, ఆ రోజీ, రోజీ కూతురు: ముగ్గురూ కల్సి కారులో పుంట్షోలిన్ నుండి థింపూ వెళ్తున్నారు చుకాదాట్ మీదుగా. కారు యాక్సిడెంటు అయింది. దురదృష్టవశాత్తు రోజీ, ఆమె కూతురు అక్కడికక్కడే మరణించారు.

"దాంతో నాన్నగారు పిచ్చివారైపోయారు. ఆఫీసుకి లాంగ్‌లీవ్ పెట్టేసి కొచ్చిన్ వచ్చేసారు. తనని క్షమించమని, అలాంటి తప్పు జీవితంలో మరెప్పుడూ చెయ్యనని, తను చేసిన తప్పుకి ఎలాంటి శిక్ష విధించినా ఆనందంగా అనుభివిస్తానని అమ్మని కాళ్లావేళ్లాపడి బ్రతిమలాడారు.

"అయినా అమ్మ ఒప్పుకోలేదు. 'నేను ఒకసారి మోసపోయాను. మళ్లీ మళ్లీ మోసపోవడానికి సిద్ధపడను' అని చెప్పేసింది..."

"పోనీలే ఆషా! ఇప్పటికైనా మీ కష్టాలు గట్టెక్కాయి. మీ జీవితాలు ఒక ఒడ్డుకి చేరుకున్నాయి." అన్నాను సానుభూతిగా.

"ఆంటీ! ఇంతసేపూ నా గురించే చెప్పాను. మీగురించి ఏమీ చెప్పలేదు. వైజాగ్‌లో మీరు ఎక్కడ వుంటున్నారు? అంకుల్ ఏం చేస్తున్నారు? మీకు పిల్లలెంతమంది... మీకభ్యంతరం లేకపోతే చెప్పండి."

జరిగినవన్నీ క్షణాల్లో మర్చిపోయే శక్తి ఆ దేవుడు ఆ అమ్మాయికిచ్చినట్టున్నాడు. హుషారుగా అడిగింది ఆషా.

"అంకుల్ ఆంధ్ర యూనివర్సిటీలో ఇంజనీరింగు కాలేజీ ప్రొఫెసరు. మేం ఇంజనీరింగు కాలేజి క్వార్టర్స్‌లో వుంటున్నాం. మాకు ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి. అమ్మాయికి పెళ్లయింది.

కలకత్తాలో వుంది. అబ్బాయి ఇంటర్ సెకండియర్ చదువు తున్నాడు. మావారికి నేనంటే ప్రాణం. నన్ను వదిలి అస్సలు వుండలేరు. స్టేషనుకి వస్తారు. చూద్దువు గాని. పరిచయం చేస్తాను".

"ఆంటీ! మీరు చాలా అదృష్టవంతులు... మీ వయసు నలభై అయిదు వుంటుంది. అయినా మీరు చాలా స్మార్ట్‌గా వున్నారు" గల గలా నవ్వుతూ అంది ఆషా.

నాకు ఆ పొగడ్తకి సంతోషమైంది.

హాస్పిటల్లో స్టాఫంతా ఒకరికొకరుగా వుంటారా? పనిలో ఆనందం వుంటుందా?" అడిగాను.

"సేవాధర్మమే అసలు ధర్మంగా ఏర్పడినది నర్స్ పని. పేషంట్లూ ఇతర స్టాఫు, డాక్టర్లు అందరూ కూడా 'సిస్టర్' అనే అంటారు, అనుకుంటారు. 'చెల్లీ' అనేవారు 'చెలీ' అనలేరు కదా. అందుచేత నా ఉద్యోగం మంచిదే ఆంటీ! కాని ఈమధ్య కొత్తగా ఒక సమస్య ఎదురయింది. మా హాస్పిటల్ డాక్టర్స్‌లో సురేంద్ర అని ఒకాయన ఉన్నారు. చాలా మంచివారు. కాని ఆయన ఫ్రెండ్ ఒకతను డాక్టరుగారి కోసం రోజూ వస్తూ వుంటారు. డాక్టరుగారి ఫ్రీటైంలో ఇద్దరూ కబుర్లేసుక్కూర్చుంటారు. ఆయనకి యాభైఏళ్లుంటాయి. మనిషి చక్కనివాడే. కాని బుద్ధి మాత్రం మంచిది కాదు. సురేంద్ర గారు లేని టైం చూసుకుని ఈమధ్య నన్ను పలకరించడంతో మొదలుపెట్టి ప్రలోభపెట్టేదాకా వచ్చాడు...

"నువ్వు నన్ను సుఖపెట్టు. నీకోసం వేరే ఫ్లాట్ కొంటాను. అందులో మనిద్దరం వుందాం. నా మిసెస్‌కి ఎప్పుడూ వంట్లో బాగుండదు. బొత్తిగా జబ్బు మనిషి. దాంతో నాకే మాత్రం సుఖం లేదు. నువ్వు 'ఊం' అంటే నిన్ను నా హృదయానికి రాణిని చేసేస్తాను." అంటూ సమయం దొరికినప్పుడల్లా పచ్చిగా దుకాణం పెడుతున్నాడు.

"అంతే ఆషా! కులమేదైనా, జాతేదైనా, భాషేదైనా, రాష్ట్రమేదైనా, ప్రాంతమేదైనా, నాటికీ, నేటికీ ఆడదానికి కష్టాలు - కన్నీళ్లు... వీటిలో మాత్రం ఏమార్పులేదు. అవి అప్పటికీ.... యిప్పటికీ... ఎప్పటికీ తీరేవి కావేమో? ఆడదానిచేత కన్నీరు పెట్టించే వారేగాని కన్నీరు తుడిచేవారు కరువైపోయారమ్మా!" చెప్పుకోడానికి 'ఆషా'కి అలవాటూ, అనుభవం లేకపోయినా, ఓదార్చడానికి నాకు ఉన్నాయి కదా...

★ ★ ★

వైజాగ్ స్టేషన్ వచ్చింది. నన్ను ఇంటికి తీసికెళ్లడానికి కారుతెచ్చారు మా ఆయన. "ఈయనే మావారు! మీ అంకుల్!" అన్నాను ఆషాతో.

ఆషా 'నమస్తే సార్!' అన్నది గాని, నవ్వలేదు.

"రా, మ్మా; మా కార్లో దింపేస్తాం;" అని పిలిచాను. "మీ హాస్పిటల్ మేం వెళ్లే దార్లోనే."

"నో, థేంక్స్, ఆంటీ! ఆ కారు నేనెక్కను." అని తొలిగిపోయింది ఆషా.

మా వారు వారానికి మూడుసార్లు సెవెన్‌హిల్స్ ఆస్పత్రికి వెళతారనీ, డాక్టర్ సురేంద్ర ఆయన ఫ్రెండనీ; అప్పుడు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చింది.

★ ★ ★

(ఆంధ్రభూమి, మంత్లీ; జనవరి 2002)